

РЕШЕНИЕ

№ 18013

гр. София, 03.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 156 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ВА

при участието на секретаря ЕД
като разгледа докладваното от ВА Гражданско дело № 20231110128196 по описа за 2023 година

РЕШЕНИЕ

03.11.2023 г., гр. София

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, I I Г. О., 156-ти състав, в открито публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди и двадесет и трета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВА

при секретаря ЕД, като разгледа докладваното от съдия ВА гр. дело № 28196/2023 г. по описа на СРС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 310 и сл. ГПК.

Подадена е искова молба от К. ЕС срещу ГД „ЖСОБТ“, като се твърди, че страните се намирили в трудово правоотношение по възникнало по силата на трудов договор № 32863-2098/27.05.2019 г., който бил изменян с допълнителни споразумения за длъжността „Системен оператор (завеждащ регистратура)“. Поддържа, че със Заповед № 4843-1727/03.05.2023 г. на основание чл. 325, ал. 1, т. 12 КТ, като било посочено, че длъжността е определена за заемане от държавен служител. Навежда доводи, че трудовото правоотношение било прекратено по времето през което бил ползван отпуск поради временна неработоспособност за периода 21.04.2023 г. до 05.06.2023 г. Излага съображения, че не са налице предпоставките на уволнителното основание по чл. 325, ал. 1, т. 12 КТ, което

обосновава подробно, като прави извод, че уволнението е незаконосъобразно. Сочил, че в случая не било спазено изискването за това как длъжността се определяла за заемането от страна на държавен служител. Твърдил, че с оглед ЗАдм. конкретната длъжност можела да се заема по трудово правоотношение, тъй като същата била техническа, а не ръководна или експертна, поради което не можела и да бъде определена за заемането от държавен служител, като дори да било налице подобно постановление на МС, то последното било нищожно, което обосновава. Поддържа, че в случая не била налице разлика в трудовите функции, като инвокира довод, че реалното основание за прекратяването на трудовото правоотношение било друго – съкращаване в щата, в които случай обаче работодателят щял да бъде задължен да извърши подбор по реда на чл. 329 КТ. Излага съображения, че в случая била налице хипотезата на предварителна закрила по чл. 333 КТ. Поддържа, че последният пълен отработен месец, който предхождал месеца на уволнението бил м.02.2023 г., като размерът на БТВ бил за сумата от 1372,86 лева, поради което претендира заплащането на обезщетение за оставане без работа в следствие на незаконното уволнение в размер на 8237,16 лева за периода 03.05.2023 г. до 03.11.2023 г.. Исква уволнението да бъде признато за незаконно и да бъде отменено, както и да бъде възстановена на длъжността, която е заемала преди уволнението, както и ответника да бъде осъден да заплати дължимото обезщетение и сторените деловодни разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на исковата молба, като се сочи, че претенциите са допустими, но неоснователни. Твърдил, че уволнителната заповед е законосъобразна, тъй като били спазени нормите на ЗМВР, за което изтъква подробни аргументи. Поддържа, че в щатното разписание била определена 1 бройка за длъжността, която била заемала ищцата, която в щатното разписание, което било в сила от 03.05.2023 г. била премахната. Навежда доводи, че уволнителното основание по чл. 325, ал. 1, т. 12 КТ не предвиждало премахване на щата, но в случая ръководителя на администрацията има дискреция по отношение на щатното разписание, като следвало да се отчете факта на трансформация на отношението от трудово в служебно. Излага съображения, че въпросът дали и какви длъжности в администрацията да се заемат по трудово или по служебно правоотношение е по целесъобразност и в дискрецията на съответни ръководители и компетентни органи, поради което тази преценка на подлежала на съдебен контрол. Твърдил, че в случая законът бил спазен, тъй като ищцата нямала как да остане да работи на длъжност, която вече не съществувала, като излага аргументи от правна страна. Поддържа, че промяната в щатното разписание била напълно съгласувана с ЗДСл. С оглед твърденията на ищцата за наличието за възможност за косвен съдебен контрол сочи, че актовете били законсъобразни, като съдът няма правомощие да обяви актовете за нищожни. Инвокира доводи, че длъжността е била трансформирана в такава за „младши експерт“, поради което имало съответствие във функциите. Развива съображения, че доводите за съкращаване в щата и необходимост от подбор не отговаряли на обективната действителност. Аргументира, че в случая предварителната закрила е била изключена, тъй като не се прилагала за процесното уволнително основание. Прави доказателствено искане за приемане на писмени доказателствени средства. Исква отхвърляне на предявените искове.

С Протоколно определение от 21.09.2023 г., съдът е допуснал изменение на предявения осъдителен иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 ГПК, във вр. чл. 225, ал. 1 КТ чрез неговото намаляване, като същият се счита предявен за сумата от 3247,63, като за разликата до пълния предявен размер от 8237,16 лева, съдът е прекратил производството на основание чл. 232 ГПК.

С Протоколно определение от 26.10.2023 г., съдът на основание чл. 214 ГПК е допуснал изменение на предявения осъдителен иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 ГПК, във вр. чл. 225, ал. 1 КТ чрез неговото намаляване, като същият се счита предявен за сумата от 2790,70 лева, като на основание чл. 232 ГПК производството е прекратено за разликата до пълния предявен размер от 3247,63 лева.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

СРС, 156-ти състав е сезиран с първоначално, обективно кумулативно съединени конститутивни и осъдителен иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 КТ и чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, във вр. чл. 225, ал. 1 КТ.

Тежестта на доказване, тоест задължението за установяване законността на уволнението носи ответникът по настоящото дело, който следва да установи пълно и главно (арг. чл. 154, ал. 1 ГПК) материалните предпоставки на уволнителното основание.

Законосъобразността на уволнението по чл. 325, ал. 1, т. 12 КТ се обуславя от проявлението в обективната действителност на следните материални предпоставки (юридически факти): **1)** надлежно издадена уволнителна заповед; **2)** установяване, че основанието за прекратяването на трудовото правоотношение е налице от момента, в който е прието валидно решение на компетентния орган за определяне на съответната длъжност за заемане от държавен служител; **3)** издаден и влязъл в сила валиден административен акт, с който длъжността се определя за заемане от държавен служител, при положение, че уволненото лице я е заемало по трудово правоотношение.

За да бъде уважен искът с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, във връзка с чл. 225, ал. 1 КТ трябва да се установи, че в обективната действителност са настъпили три юридически факта: **1)** да е налице противоправно поведение на работодателя, изразяващо се в незаконно упражняване на потестативното право да прекрати с едностранно волеизявление съществуващото с ищеца трудово правоотношение; **2)** ищецът да е претърпял вреди под формата на пропуснати ползи, изразяващи се в невъзможността да полага труд по трудово правоотношение в продължение на шест месеца след уволнението и **3)** причинно-следствена връзка между незаконното уволнение и оставането без работа.

Ищецът следва да установи пълно и главно, че за процесният период е останал без работа в следствие на незаконното уволнение, а работодателят следва да установи, че уволнението е законно или че е заплатил дължимото обезщетение.

Представен е Трудов договор № 32863-2098/27.05.2019 г. сключен между ГД „Национална полиция-МВР“ от една страна, в качеството на работодател и К. Е. С. от друга страна, в качеството на служител, като страните са се уговорили, че работодателят възлага, а служителят приела да изпълнява длъжността „Системен оператор“.

От допълнителни споразумение № 4843-1978/30.10.2020 г. и № 4843-769/24.02.2023 г. се установява, че служителят е изпълнявал длъжността „Системен оператор (обща регистратура)“ в сектор „Координация и административно обслужване и секретариат“ на отдел „Координация и административно обслужване“ на ГД „ЖСОБТ“, при уговорено месечно трудово възнаграждение в размер на 1063,00 лева и добавка от 5 % за работа на длъжността в МВР.

Следователно по делото безспорно е установено, че между страните е било възникнало трудово правоотношение за процесната длъжност.

Приложена е Заповед № 4843-1727/03.05.2023 г. от която се установява, че работодателят е прекратил трудовото правоотношение със служителя на основание чл. 325,

ал. 1, т. 12 КТ, което е мотивирано с разпоредбите на чл. 41, ал. 4 и чл. 159, ал. 2 ЗМВР, както и заповед на Министъра на вътрешните работи № 8121К-4107/03.05.2023 г. за утвърдения щат на ГД „ЖСОБТ“ – МВР.

Представени са 2 бр. Болнични листове, като се установява, че ищцата е била в отпуск, поради временна неработоспособност за периода 21.04.2023 г. до 04.05.2023 г. и от 02.05.2023 г. до 05.06.2023 г.

От Заповед № 8121 К-9293/25.09.2020 г. се установява, че е утвърдено щатно разписание на ГД „ЖСОБТ“, като в сектор „Координация и административно обслужване и секретариат“, за длъжността „Системен оператор“ са предвидени 8 щатни броя.

Приложена е Заповед № 8121К-4107/03.05.2023 г., като се изяснявам, че е съкратен щата на ГД „ЖСОБТ“ с 1 (една) щатна бройка за лице, работещо по трудово правоотношение в отдел „Координация и административно обслужване“, сектор „Защита на класифицираната информация и регистратура“, за длъжността „Системен оператор (завеждащ регистратура)“, като щатната бройка е определена за такава, която се заема от държавен служител.

Представена е Заповед № 8121 К-4107/03.05.2023 г., с която е утвърдено щатно разписание на ГД „ЖСОБТ“, като в сектор „Координация и административно обслужване и секретариат“, за длъжността „Системен оператор“ са предвидени 8 щатни броя.

От Фиш за работна заплата се установява, че brutното трудово възнаграждение на ищцата за м.02.2023 г. е в размер на 1602,86 лева.

Приложен е Трудов договор № 9/13.06.2023 г., като се изяснява, че е налице възникнало трудово правоотношение между Централно военно окръжие от една страна, в качеството на работодател и К. Е. С. от друга страна, в качеството на служител, за длъжността „завеждащ регистратура за неклассифицирана информация“ с основно месечно трудово възнаграждение в размер на 873,00 лева.

Представена е в непълен препис копие от Трудова книжа (продължение) на К. Е. С., серия „Г“, рег. № 593042, като се изяснява от записванията, на стр. 20-21, че се е намирала в трудово правоотношение с ответника, което е било прекратено на основание чл. 325, ал. 1, т. 12 КТ, при основно месечно трудово възнаграждение в размер на 1116,15 лева. От записванията на стр. 22-23 г. се изяснява, че между ответницата и Централно военно окръжие е възникнало трудово правоотношение, при основно трудово възнаграждение в размер на 873,00 лева.

Трудовата книжка е официален удостоверителен документ за факти и обстоятелства, свързани с трудовата дейност на работника или служителя. Като такъв вид документ тя има доказателствено значение по смисъла на чл. 179 ГПК за фактите отразени в нея – арг. чл. 347 КТ. Тоест, като официален удостоверителен документ трудовата книжка се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила, поради което и съдът е длъжен, при липса на обратно доказване (което по правило е пълно и главно), да приеме отразените обстоятелства в документа за осъществили се в обективната действителност.

В случая, съдът счита, че следва да зачете обвързващата материална доказателствена сила на представения препис от трудовата книжка, който макар и да не е в оригинал и цялост, следва да се цени съобразно чл. 178, ал. 2 ГПК, като в случая при тези преценка съдът взема предвид, че в представения препис са налице и данни които съставляват извънсъдебно признание по смисъла на чл. 175 ГПК – по отношение на ответницата.

Основанието за прекратяване на трудовия договор по чл. 325, ал. 1, т. 12 КТ е налице от момента, в който е прието валидно решение от компетентния орган за определяне на съответната длъжност за заемане от държавен служител. Необходимо и достатъчно е да е издаден и влязъл в сила валиден административен акт, с който длъжността се определя за заемане от държавен служител, при положение, че уволненото лице я е заемало по трудово правоотношение. Не е необходимо съответната длъжност реално да е заета по служебно правоотношение, за да се прекрати трудовият договор. Не са елементи от фактическия състав на нормата процедурните правила, уредени в ПЗР на ЗДСл, относими към възможността за преназначаване на държавна служба и възникване на служебно правоотношение – **Решение № 1678 от 2003 г. на ВКС по гр. д. № 978/2002 г., III г. о., Решение № 232/22.03.2010 г. по гр.д. № 392/ 2009 г. III г.о., Решение № 530/29.06.2010 г. по гр.д. № 1654/2009 г. III г.о.; Решение № 1015/30.12.2009 г. по гр.д. № 287/2009 г. III г.о. ВКС, Решение № 117 от 23.04.2010 г. по гр.д. № 967/2011 г. III г.о. ВКС.** Единственият орган, оправомощен да определя длъжностите, които се заемат по служебно правоотношение, а и всички длъжности в администрацията, е Министерският съвет – арг. чл. 2, ал. 2 ЗДСЛ. На ръководителя на съответната държавна администрация е предоставено правомощието да определя конкретните длъжности, които ще се използват в нея, чрез утвърждаването от него на длъжностно разписание при спазване на КДА, разпоредбите на НПКДА и специфичните изисквания, определени с нормативен акт (чл. 11 НПКДА) – напр. **Решение № 383 от 4.02.2015 г. на ВКС по гр. д. № 504/2014 г., IV г. о., ГК .** За да е налице основание за прекратяване на трудовото правоотношение по чл. 325, ал. 1, т. 12 КТ е необходимо и достатъчно длъжността, която е заемал служителят, да е определена по съответния за това ред, установен в Закона за държавния служител, за заемане от държавен служител. Т.е. да е издаден валиден административен акт, който определя досегашната длъжност, заемана по трудово правоотношение, за длъжност, заемана в бъдеще по служебно правоотношение от държавен служител – **вж. Решение № 268 от 21.11.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1414/2010 г., III г. о., ГК; Решение № 530 от 29.06.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1654/2009 г., III г. о., ГК.** В тази насока трябва да се спомене, че и посочени в процесната уволнителна заповед нормативни основания изобщо не кореспондират с възможност министъра на вътрешните работи – в случая мин. Демерджиев да извършва подобни структурни промени по отношение длъжностите – от такава която се заема по трудово правоотношение в такава, която се заема по служебно правоотношение.

В настоящото производство нито са сочени, нито са събрани доказателства, че е налице надлежен административен акт за определяне на процесната служба за заемане от държавен служител, поради което с оглед неблагоприятните последици на

доказателствената тежест, съдът е длъжен да приеме недоказаните факти за неосъществили се в обективната действителност – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК.

Следователно, искът по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ е основателен и като такъв следва да бъде уважен, поради което уволнението следва да бъде признато за незаконосъобразно и да бъде отменено.

За пълнота следва да се изясни на страните и следното:

Изцяло спекулативни и неоснователни са доводите на ищцата за наличието на предварителна закрила по чл. 333 КТ. По отношение на доводите за наличието на предварителна закрила ищцата следва да установи пълно и главно, че попада в кръга на лицата ползващи се от предварителна закрила по смисъла на чл. 333 КТ, съответно, че уволнителното основание попада в обхвата на разпоредбата, а ответника следва да установи, че е извън хипотезите на абсолютна защита е взел необходимото съгласие или становище за уволнение на ищеца.

Дори буквалният прочит на чл. 333, ал. 1 КТ е достатъчен, за да се направи извод, че с такава предварителна закрила се ползват работниците и служителите при уволнение по чл. 328, ал. 1, точки 2, 3, 5 и 11 и чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ, т. е. процесното уволнително основание не е сред посочените в закона, за които се предвижда предварителна закрила.

Съдът намира, че следва да спомене и факта, че в процесния случай – от доказателствата по делото се установява, че действителното уволнително основание е друго – съкращаване в щата по чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 2 КТ, което принципно също е извършено правно неиздържано. Очевидна логиката на ответника е била едновременно да оптимизира щата, което е негово право, което не подлежи на съдебен контрол и да определи съответни длъжности за заемане от държавен служител. За това обаче са налице съответни изисквания на закона, които се вземат предвид от съда при преценка на обстоятелствата във връзка със законност на уволнението. В тази насока трябва да се отбележи и обстоятелството, че принципно ползването и позоваването на различно уволнително основание от работодателя, извън действителното също е самостоятелно и достатъчно основание, за да уволнението да бъде отменено като незаконосъобразно. Нещо повече в тази насока е налице и съдебно признание от ответника с отговора на исковата молба. А съдебното признание на факти е едно от най-сигурните доказателствени средства в гражданският процес, което преценено в съвкупност с останалите доказателства по делото води до изясняване на действителното фактическо и правно положение между страните – арг. чл. 175 ГПК и чл. 10 ГПК.

Претенцията за възстановяване на работа на длъжността, която е била заемана от ищеца преди уволнението – с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ е обусловен от изхода на делото по главния иск за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна (чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ). След като обуславящият иск е основателен, то такъв се явява и обусловения, поради което същият следва да бъде уважен.

Произнасянето по иска с правна квалификация чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ, във. вр. чл. 225, ал. 1 от КТ е обусловен от изхода на спора по иска с правна квалификация чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ, доколкото в случая работодателят не е успял да докаже, че уволнението е

законно, то с оглед неблагоприятните последици на доказателствената тежест, съдът е длъжен да приеме недоказания факт за неосъществил се в обективната действителност – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК.

Въпреки това, съдът намира, че следва да отчете и да вземе предвид факта, че след предявяването на иска по делото са представените доказателства, че ищцата е започнала работа при друг работодател, което обстоятелство следва да се отчете на основание чл. 235, ал. 3 ГПК. При това положение, съдът намира, че следва да вземе предвид материалноправната разпоредбата на чл. 225, ал. 2 КТ, според която когато през времето по предходната алинея работникът или служителът е работил на по-нископлатена работа, той има право на разликата в заплатите. Това право има и работникът или служителът, който незаконно е бил преместен на друга по-нископлатена работа. Това не води до предявяването на иск, който е различен от предявения, а касае материалното право, като целта е да се спази основният принцип на българското гражданско право – за забрана за неоснователно обогатяване. При това положение, съдът намира – при извършено аритметическо пресмятане и при спазването на нормата на чл. 162 ГПК, че следва да уважи претенцията в цялост.

При този изход на правния спор с правна възможност да претендират разноски разполагат и двете страни.

Ищецът е поискал присъждането на деловодни разноски, поради което и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, следва да му се присъди сумата от 1247,35 лева, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство.

Ответникът не е поискал присъждането на деловодни разноски по прекратената част от производството своевременно, поради което и деловодни разноски на основание чл. 78, ал. 3, във вр. ал. 4 ГПК, във вр. чл. 37 ЗПр.Пом., във вр. чл. 25 НЗПП не следва да му бъдат присъждани.

С оглед правилото на чл. 78, ал. 6 ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на Софийският районен съд сумата от 271,63 лева, представляващи дължима държавна такса за първоинстанционното производство.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА НЕЗАКОННО уволнението на К. Е. С., ЕГН: *****, с адрес: гр. .... извършено със Заповед № 484з-1727/03.05.2023 г. на основание чл. 325, ал. 1, т. 12 КТ на директора ГД „ЖСОБТ“, БУЛСТАТ: ....., със седалище и адрес на управление: гр. ...., **като го ОТМЕНЯ** по иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ.

ВЪЗСТАНОВЯВА К. Е. С., ЕГН: *****, с адрес: гр. .... **на длъжността „Системен оператор (обща регистратура)“** в сектор „Координация и административно обслужване и секретариат“ на отдел „Координация и административно обслужване“ на ГД „ЖСОБТ“, **която е заемала преди незаконното уволнение** извършено със Заповед № 484з-1727/03.05.2023 г. на основание чл. 325, ал. 1, т. 12 КТ на директора ГД „ЖСОБТ“, БУЛСТАТ: ....., със седалище и адрес на управление: гр. ....

ОСЪЖДА на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 ГПК, във вр. чл. 225, ал. 1 и ал. 2 КТ ГД „ЖСОБТ“, БУЛСТАТ: ....., със седалище и адрес на управление: гр. .... **да заплати на К. Е. С., ЕГН: *****, с адрес: гр. .... сумата от 2790,70 лева,**

представляващи обезщетение за оставане без работа в следствие на незаконното уволнение извършено със Заповед № 484з-1727/03.05.2023 г. за периода от 03.05.2023 г. до 03.11.2023 г., ведно със законната лихва от 25.05.2023 г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ГД „ЖСОБТ“, БУЛСТАТ: ....., със седалище и адрес на управление: гр. .... **да заплати на К. Е. С., ЕГН: *******, сумата от **1247,35 лева**, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 ГПК ГД „ЖСОБТ“, БУЛСТАТ: ....., със седалище и адрес на управление: гр. .... **да заплати по сметка на СОФИЙСКИЯТ РАЙОНЕН СЪД, сумата от 271,63 лева**, представляващи дължима държавна такса за първоинстанционното производство.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в двуседмичен срок от 09.11.2023 г. (арг. чл. 315, ал. 2 ГПК) пред Софийският градски съд с въззивна жалба.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____